

Sự phản bội Ukraine cũng là sự phản bội bạn bè và đồng minh của Mỹ ở Châu Âu

Nguồn: 'The betrayal of Ukraine is also a betrayal of America's friends and allies in Europe'

© Ban Biên tập (Independent UK) @ [Yahoo](#), 14/2/25 (Theo [Independent UK](#), 13/2/25)

- Ảnh minh họa (NnQ): [BBC](#))

Đối với một người tự hào về khả năng thành thạo của mình trong "nghệ thuật đàm phán", [Donald Trump](#) đã có khởi đầu không mấy hứa hẹn cho các cuộc đàm phán với [Vladimir Putin](#) nhằm chấm dứt chiến tranh ở [Ukraine](#).

Theo [cẩm nang kinh doanh đầy kiêu ngạo](#) của Trump, xuất bản năm 1987: "*Phong cách giao dịch của tôi khá đơn giản và thẳng thắn. Tôi đặt mục tiêu rất cao, và sau đó tôi chỉ tiếp tục thúc đẩy, thúc đẩy và thúc đẩy để đạt được điều mình muốn.*"

Nếu vậy, thì ông đã phá vỡ quy tắc của chính mình bằng cách đặt mục tiêu khá thấp khi bắt đầu. Giữa TT, phó TT [JD Vance](#) và bộ trưởng quốc phòng [Pete Hegseth](#), những nhượng bộ đáng kể đã được trao cho ông Putin trước khi hai nhà lãnh đạo gặp nhau - và rõ ràng là không có bất kỳ cuộc tham vấn trước nào với tổng thống Ukraine Volodymyr Zelensky...

Chính phủ Hoa Kỳ, trong một thời gian dài khẳng định tôn trọng chủ quyền của Ukraine, đã từ bỏ lập trường chính thức này và đơn phương tuyên bố rằng Ukraine sẽ không quay lại tình trạng trước năm 2014. Có thể nói một cách công bằng, [như Hegseth khẳng định](#), rằng việc giành lại [Crimea](#) và các vùng cực đông của Ukraine không còn là khả năng thực tế nữa, nếu chỉ vì ông Trump coi đó là quá tốn kém. Tuy nhiên, đó nên là điểm khởi đầu cho bất kỳ quốc gia nào là nạn nhân của sự xâm lược để có các quyền chính thức được tuyên bố - và không để yêu sách hợp pháp đối với vùng đất của chính mình bị xóa bỏ trước khi bất kỳ điều gì được đưa ra để đổi lại, chẳng hạn như các đảm bảo an ninh trong tương lai.

Thay vì cung cấp bất kỳ "đòn bẩy" nào ([một chìa khóa thành công khác theo ông Trump](#)) liên quan đến bảo đảm an ninh, nước Mỹ đã từ bỏ những con bài mặc cả thậm chí còn có giá trị hơn.

Không có sự nhượng bộ tương xứng nào từ Putin, Ukraine đã bị bỏ lại trong một vị thế yếu kém và không bền vững. Ngay cả khi tương lai của Ukraine như một quốc gia có chủ quyền độc lập chỉ có thể được đảm bảo nếu có một số hình thức hiện diện của Hoa Kỳ trên thực địa - hoặc một sự đảm bảo long trọng - thì cả hai lựa chọn như vậy đều đã bị Hoa Kỳ loại trừ, khiến Moscow rất vui mừng.

Nói một cách đơn giản nhất, một liên minh các cường quốc châu Âu sẵn sàng đưa ra những đảm bảo như vậy và duy trì sự hiện diện vật lý sẽ không đủ để ngăn chặn [Nga](#) khỏi các hoạt động thù địch trong tương lai. Ở nhiều thủ đô châu Âu, thường là càng xa về phía tây so với biên giới Nga, sẽ có sự miễn cưỡng cam kết tham gia chiến tranh vì phần còn lại của Ukraine.

Nguyên tắc của NATO là "tấn công một bên là tấn công tất cả" sẽ dễ dàng được chấp thuận bởi, chẳng hạn, Ba Lan và các quốc gia vùng Baltic, nhưng không phải Hungary hoặc các quốc gia trung lập theo truyền thống như Ireland. Trong mọi trường hợp, giống như sự sỉ nhục của Ukraine trong quá trình này, Liên minh châu Âu, Vương quốc Anh và các thực thể châu Âu khác sẽ không tham gia vào các cuộc đàm phán Trump-Putin.

Sự phản bội Ukraine hiện đang diễn ra cũng là [sự phản bội những người bạn và đồng minh của Mỹ ở châu Âu](#). Nếu Ukraine thực sự không thể bảo vệ được vì thiếu sự hỗ trợ của Mỹ, thì [toàn bộ châu Âu sẽ yếu hơn nhiều](#). Điều này làm suy yếu thêm NATO, vốn đã được TT Trump coi là nghĩa vụ hoàn toàn ngẫu nhiên và mang tính giao dịch.

Trong bài phát biểu thẳng thừng tại [Hội nghị An ninh Munich](#), ông Hegseth tuyên bố: "Chúng tôi có mặt ở đây hôm nay để trực tiếp và rõ ràng bày tỏ rằng thực tế chiến lược khắc nghiệt đang ngăn cản Hoa Kỳ tập trung chủ yếu vào an ninh của châu Âu". Điều đó không thể tạo ra sự tin tưởng giữa các đồng minh châu Âu – nó rõ ràng báo hiệu sự suy giảm hiện diện của Hoa Kỳ tại châu Âu.

Không nghi ngờ gì nữa, ông Putin sẽ chấp nhận lời mời đàm phán của ông Trump, nhưng ông không có nghĩa vụ phải đồng ý hoặc tuân thủ bất kỳ lệnh ngừng bắn nào. Ông Putin có thể cảm thấy rằng ông không mất gì nhiều khi tiếp tục cuộc chiến, trong đó lực lượng của ông gần đây đã đạt được tiến triển khó khăn (nhưng vẫn tích cực). Có vẻ như Điện Kremlin có thể đánh cược chắc chắn rằng Trump sẽ không phản ứng bằng cách tăng cường hỗ trợ cho Ukraine!

Trong [cuộc xâm lược đầu tiên vào Ukraine năm 2014](#), khi "lằn ranh đỏ" do Tổng thống Obama đặt ra bị Nga vi phạm mà không bị trừng phạt, Putin đã có một sự đánh cược an toàn hơn rằng ông có thể tiếp tục chống lại một Ukraine suy yếu và mất tinh thần. Đây không phải là "hòa bình thông qua sức mạnh", mà là sự đầu hàng.

Trái ngược hoàn toàn với những lời nong ấm của ông về Putin, Trump không nói gì về [Tổng thống Zelensky](#) ngoại trừ việc chỉ ra sự không được ưa chuộng của ông này. Ông đang coi Ukraine không gì hơn là một nguồn cung cấp khoáng sản đất hiếm và các nguồn tài nguyên khác trong tương lai – viện trợ quân sự hiện được "bảo đảm" bằng các yêu sách về tài sản của Ukraine. Tuy nhiên, thật kỳ lạ, ông Trump dường như không vội vàng bảo vệ các lợi ích tài chính mới đạt được của Hoa Kỳ.

Tất cả đều vô cùng ảm đạm. Có vẻ rất rõ ràng rằng Ukraine sẽ bị Nga và Mỹ chia cắt, với chính phủ Ukraine bị thu hẹp lại thành một khán giả (spectator). Những tiền lệ lịch sử thật đáng thương. Có những âm hưởng cực kỳ tẻ nhạt về việc tổng thống Emil Hacha của Tiệp Khắc bị thu hẹp lại thành một con rối của Đức Quốc xã vào năm 1938 khi đất nước của ông bị chia cắt, hoặc cách mà tổng thống Nguyễn Văn Thiệu phải chịu đựng sự sụp đổ không thể tránh khỏi của Nam Việt Nam sau khi bị Richard Nixon và Henry Kissinger bỏ rơi vào năm 1973.

Gần đây hơn, chúng ta thấy việc [ông Trump bán rẻ Afghanistan](#) trong nhiệm kỳ đầu tiên của mình, tiếp theo là sự rút quân hỗn loạn dưới thời Joe [Biden](#). Ukraine có vẻ cũng sẽ phải chịu chung số phận, sớm hay muộn. Phần còn lại của châu Âu có thể tự hỏi liệu có thể trông cậy vào nước Mỹ đến mức nào để thực hiện các nghĩa vụ của mình, về mặt pháp lý, chính trị - và đạo đức.